

Arrest

nr. 286 656 van 27 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VANBRABANT
Louizalaan 363 / 4
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat L. VANBRABANT en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 8 januari 2020 en verzoekt op 10 januari 2020 een eerste keer om internationale bescherming. Op 22 oktober 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker gaat niet in beroep tegen deze beslissing.

1.2. Zonder België te hebben verlaten, verzoekt verzoeker op 14 december 2020 een tweede keer om internationale bescherming. Op 3 februari 2021 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek. Het door verzoeker tegen deze beslissing ingesteld beroep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 258 749 van 27 juli 2021.

1.3. Na een verblijf van enkele maanden in Frankrijk, dient verzoeker op 8 september 2021 zijn huidig en derde verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal beslist op 8 maart 2022 tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoense origine te zijn. Naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u afkomstig te zijn van Qala Shahi (district Dara-eNur, provincie Nangarhar) en daar ook altijd te hebben gewoond. U verklaarde nooit school te hebben gelopen en analfabeet te zijn. Voor uw vertrek uit Afghanistan bestudeerde u wel twee jaar de koran. Uw vader was imam in Qala Shahi, zo beweerde u. U was meestal thuis, hielp uw moeder in het huishouden, moest soms water en thee halen en ging af en toe jullie schaap hoeden. U zei een jongere broer te hebben, alsook een oudere broer die mentale problemen heeft. Verder heeft u twee gehuwde zussen. Eén van hen woonde volgens uw verklaringen met haar man in het district, de woonplaats van uw andere zus was u onbekend.

U verklaarde tevens een oom te hebben, S. genaamd, die voor Daesh (Islamitische Staat) werkt. Hij sprak u aan in de moskee en vroeg u om de groepering te vervoegen. Later zou hij, bijgestaan door andere personen van Daesh, naar jullie huis zijn gekomen. Zij spraken met uw vader, waarna uw moeder u aanmaande weg te vluchten. U vluchtte naar een ander dorp waar een oom aan moeders zijde woont. Diezelfde nacht werd u opgehaald door iemand die u naar Jalalabad bracht. Via Kabul en Nimroz heeft u vervolgens Afghanistan verlaten. U reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Bosnië, enkele u onbekende landen en Duitsland naar België. Op 10 januari 2020 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u uw verzoek om internationale bescherming in. U legde geen documenten neer.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 23 oktober 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit Qala Shahi (Dara-e-Nur, Nangarhar). U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 14 december 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U zei dat u tijdens uw eerste asielprocedure heeft gelogen en wenste deze keer alles naar waarheid te vertellen. U heeft weliswaar de Afghaanse nationaliteit maar bent geboren in Peshawar (Pakistan) en niet in Qala Shahi. Uw ouders zijn daar nog altijd, nu al ongeveer veertig jaar. U kende als Afghaans vluchteling veel problemen met de Pakistaanse autoriteiten en met de Pakistanen in uw buurt. U geraakte zo ook verwickeld in een ruzie omtrent een gestolen motorfiets. De politie sloot u gedurende drie maanden op en toen u vrijkwam, achtte u het beter naar Afghanistan terug te keren. U ging zich vestigen in Qala Shahi, het dorp vanwaar uw ouders oorspronkelijk afkomstig zijn. U was daar tien dagen en kreeg onderdak bij uw neven. Echter meenden de dorpingen omwille van uw accent dat u een Pakistaan bent, en maakte u zich ook zorgen om de algemene situatie. Omdat u ook in Afghanistan niet langer kon blijven, bent u naar Europa gekomen.

Ter staving van uw gewijzigde verklaringen legde u volgende documenten neer: uw originele Proof of Registration Card (PoR) die uw verblijf in Pakistan dient aan te tonen, een kopie van de PoR kaarten van uw ouders, broers J. U. en A. en zus B. S., en een Pakistaans politiedocument in verband met de ruzie over een motorfiets.

Op 3 februari 2021 verklaarde het CGVS uw tweede verzoek niet-ontvankelijk wegens gebrek aan elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten. Na onderzoek bleek onder meer dat de informatie op de door u voorlegde Pakistaanse vluchtelingenkaarten flagrant tegenstrijdig was met uw eigen verklaringen betreffende uw familie en regio van herkomst, wat deed vermoeden dat deze stukken geen betrekking hebben op uzelf en uw gezin maar wel op een andere familie.

U tekende beroep aan tegen deze beslissing, hetgeen echter verworpen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest met nummer 258749 op datum van 27 juli 2021.

Na uw tweede verzoek ging u met de taxi naar Frankrijk waar u twee maanden in Calais verbleef. U had immers geen onderdak en kon niet in uw eigen onderhoud voorzien. U werd er echter tegengehouden

door de politie en uw vingerafdrukken werden genomen. Hierna was u nog tweeënhalve maand in Parijs totdat de Franse overheid u per vliegtuig terugstuurde naar België.

Op 8 september 2021 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in. U excuseerde zich voor de leugens omtrent uw leeftijd, en zei dat u zich minderjarig verklaarde omdat anderen u dit hadden aangeraden. Ook bracht u de documenten mee die u eerder had beloofd, met name: uw originele taskara of Afghaanse identiteitsbewijs waarop staat dat u van Qala Shahi in Dara-e-Nur bent, een foto van uw Afghaanse paspoort en een originele verklaring van de dorpsouderen die bevestigen dat u van Qala Shahi afkomstig bent en daar gewoond hebt. Wat betreft uw problemen blijft u bij uw eerdere verklaringen. U verliet Afghanistan omwille van uw oom aan vaderszijde die lid is van Daesh. Hij woonde voordien in de bergen maar is recent naar jullie dorp gekomen, waardoor het risico voor u nu nog groter is moest u terugkeren. Op 8 februari 2022 voegde u advocaat via mail nog een scan van uw Afghaanse paspoort toe, alsook de boodschap dat u het origineel exemplaar, indien nodig, persoonlijk kon komen bezorgen.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit Qala Shahi. Het CGVS kwam daarbij tot de conclusie dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, dat de documenten die u beloofde nooit werden overgemaakt, dat uw geografische kennis van de regio onbestaande bleek, u bovendien niet vertrouwd bent met zaken die een inwoner van het district zou moeten kennen (onder meer de Afghaanse kalender alsook de daar gesproken taal), u geenszins kennis had van het alledaagse leven in het dorp, en u voorts ook allesbehalve overtuigende verklaringen aflegde over de zogezegde aanwezigheid van Daesh, de groepering waarmee u problemen zou hebben gekend. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) vóór uw komst naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en de omstandigheden waarin u daadwerkelijk vóór uw aankomst naar België leefde, alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakte u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. U diende geen beroep in tegen de beslissing van het CGVS.

Dient voorts te worden vastgesteld dat u naar aanleiding van uw tweede asielprocedure uw relaas op diverse punten wijzigde. U hield niet langer vast aan uw beweerde minderjarigheid maar verklaarde 22 jaar oud te zijn. U bent naar eigen zeggen geboren in Peshawar, Pakistan, en woonde daar uw leven lang. Pas tien dagen voor aanvang van uw reis naar Europa zou u naar Qala Shahi zijn teruggekeerd, alwaar u al snel zou hebben ondervonden dat u er niet kon aarden. Immers woonde u altijd in Pakistan, spreekt u met een Pakistaans accent, en doet zulks vermoeden dat u een Pakistaan bent. Dit gewijzigde relaas kon echter evenmin allesbehalve overtuigen, waarvoor alle redenen werden uiteengezet in de

beslissing over uw tweede verzoek. Zo werd er onder meer nogmaals op gewezen dat u tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS het geenzins aannemelijk maakte een band te hebben met de regio Dara-e-Nur, daar u niet eens het Pashai (de taal die door 99% van de inwoners van het district gebruikt wordt, zie info in het administratief dossier en beslissing d.d. 23 oktober 2020) beheerst. Verder legde u geen enkel bewijs neer voor uw terugkeer van Pakistan naar Afghanistan, en had u onder andere ook geen weet van de aanwezigheid van zeer veel IDP's en terugkeerders (uit Pakistan) in Qala Shahi (zie info in het administratief dossier en beslissing d.d. 23 oktober 2020). Meer nog, de PoR (Proof of Registration) kaarten of vluchtelingenkaarten die u voorlegde bleken informatie te bevatten die volledig in strijd was met hetgeen uzelf eerder verklaarde aangaande uw familie. Zo werd als regio van herkomst Kama vermeld, wat echter een ander district van de provincie Nangarhar is dat niet eens aan Dara-e-Nur (het district waarvan u nog steeds beweert afkomstig te zijn) grenst. Ook klopte uw geboortedatum op deze kaart niet met de door u verklaarde leeftijd, waren de leeftijden van uw broers eveneens opvallend afwijkend van hetgeen u verklaarde, en legde u een kaart voor van een zeer jong meisje hoewel u eerste stelde enkel oudere zussen te hebben (zie beslissing tweede verzoek dd.03.02.2021). Er werd dan ook terecht gesteld dat er aan uw beweerde langdurige verblijf in Pakistan geen enkel geloof kon worden gehecht.

Dat u ondanks dit alles ook in uw huidige en derde verzoek volhoudt dat u geboren bent in Peshawar en daar ook gewoond zou hebben tot tien dagen voor de aanvang van uw reis naar België (zie verklaring volgend verzoek vraag 10), is dan ook weinig ernstig te noemen. Gevraagd in welke provincie Peshawar ligt, kon u bovendien opvallend genoeg niet eens een correct antwoord geven. Zo stelde u namelijk dat Peshawar zelf een provincie is (zie verklaring volgend verzoek vraag 10), hetgeen helemaal niet klopt, en lijkt u met andere woorden nog nooit van Khyber Pakhtunkhwa, de werkelijke provincie waartoe Peshawar behoort en die een grens met Afghanistan deelt, gehoord te hebben. Dat u twintig jaar lang in Peshawar zou gewoond hebben maakt u op deze manier wederom allesbehalve geloofwaardig. Daarnaast blijkt uw familie plots in Afghanistan te wonen (zie verklaring derde verzoek vraag 13 en 21) hoewel u bij het vorige verzoek nog stelde dat zij in Pakistan verbleven (zie verklaring tweede verzoek vraag 13 en 21), en wijzigt u daarenboven zomaar even opnieuw uw asielerelaas. Zo stelde u bij uw tweede verzoek immers dat u Afghanistan verliet omdat men dacht dat u een Pakistaan was vanwege uw accent (zie verklaring tweede verzoek vraag 16), en dat u daar niet kon leven omdat u uw hele leven elders had gewoond (zie verklaring tweede verzoek vraag 19). Over uw asielmotieven zoals uiteengezet bij uw eerste verzoek, toen u nog verklaarde heel uw leven in Afghanistan gewoond te hebben, met name uw vrees voor uw oom die voor Daesh of IS (Islamitische Staat) werkt, rept u met geen woord meer. Heden verwijst u echter opnieuw naar uw vrees om vermoord te zullen worden door uw oom die lid is van Daesh (zie verklaring derde verzoek vraag 16 en 19), wat op zijn zachtst uitgedrukt weinig consistent is. Zoals eerder reeds werd aangehaald (zie supra) legde u in het kader van uw eerste verzoek ook allesbehalve overtuigende verklaringen af over de aanwezigheid van Daesh in de door u voorgehouden regio voor herkomst, waardoor het evenmin aannemelijk is dat u met uw oom, die tot deze groepering zou behoren, problemen zou hebben gekend. Daarbij verklaarde u tijdens uw eerste verzoek nog dat uw problemen met uw oom, en dus met Daesh, zo'n twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan begonnen (zie notities persoonlijk onderhoud dd.28.09.2020 p.7), wat absoluut niet rijmt met uw huidige verklaring slechts tien dagen in Qala Shahi gewoond te hebben (zie verklaring derde verzoek vraag 10).

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt, meer bepaald uw originele taskara of Afghaanse identiteitsbewijs, een foto en scan van uw Afghaanse paspoort en een originele verklaring van de dorpsouderen en districtsgouverneur betreffende uw herkomst uit en verblijf in Qala Shahi, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Het gegeven dat u over een (originele) taskara beschikt waarop staat dat u afkomstig bent uit Qala Shahi (district Dara-e-Nur, provincie Nangarhar) kan dan ook niet bewijzen dat u (of uw ouders) effectief van die regio afkomstig bent (zijn), laat staan dat u daar tien dagen voor de aanvang van uw reis naar Europa zou hebben verbleven. Hetzelfde geldt voor de verklaring van de dorpsouderen van deze regio, daar een dergelijk document door eender wie, eender waar, eender wanneer en om eender welke redenen kan opgemaakt zijn, al dan niet op basis van juiste of frauduleuze informatie. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat zowel uw taskara of Afghaanse identiteitsbewijs als uw Afghaanse paspoort, beiden uitgegeven werden in 2018, meer bepaald respectievelijk op 8 februari en 17 maart (zie documenten in inventaris), wat haaks staat op uw verklaringen slechts tien dagen in Afghanistan te hebben verbleven vooraleer u doorreisde naar Europa, én in die periode ook nog problemen met Daesh te hebben gekend. Voorts vermeldt uw paspoort louter "Nangarhar" als geboorteplaats, wat echter een volledige provincie is, specificeert dit document niet

de plaats en/of het district waar u geboren werd binnen deze provincie, en komt dit niet overeen met uw verklaring geboren te zijn in Peshawar (Pakistan). De stempels in uw paspoort die aantonen dat u op 6 april 2018 via de Torkham grensovergang van Afghanistan naar Pakistan bent gegaan kunnen enkel aantonen dat u destijds mogelijks inderdaad die oversteek heeft gemaakt, maar bewijzen verder op geen enkele manier uw beweerde langdurige verblijf in Pakistan, noch uw oorspronkelijke afkomst uit Qala Shahi (Dara-e-Nur). Ook tonen zij niet aan dat u naar deze regio zou zijn teruggekeerd, noch voor hoe lang u daar dan zou geweest zijn en evenmin dat u daar problemen zou ondervonden hebben met Daesh. Het visum, waarvan slechts een gedeelte zichtbaar is op de scan, lijkt een tijdelijke en meervoudige toegang voor Pakistan te verschaffen gedurende 30 dagen in de periode maart tot september 2018, wat op zich evenmin een ander licht werpt op de eerder vastgestelde bedrieglijkheid van uw verklaringen. Dit visum toont immers ook niet aan dat u geboren bent in Peshawar en daar tot tien dagen voor de aanvang van uw reis naar Europa zou hebben gewoond, noch dat u zou zijn teruggekeerd naar Qala Shahi in Dara-e-Nur (provincie Nangarhar) en wegens problemen met Daesh die regio zou hebben moeten ontvluchten.

Tot slot heeft uzelf evenmin elementen of stukken aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban in uw geval een nieuw element zou zijn dat de kans aanzienlijk vergroot dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming, noch zijn er in het dossier dergelijke elementen aanwezig.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Hoewel dient te worden herhaald dat u geen duidelijk zicht wenst te bieden op uw precieze herkomst, kan wat de veiligheidssituatie in Afghanistan betreft het volgende worden opgemerkt:

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan.

In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen.

Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan**

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat immers na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het

Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag

tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker citeert vooreerst artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Vervolgens gaat hij in op de beoordeling die de verwerende partij in de bestreden beslissing maakt van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij wijst op het feit dat de verwerende partij deze beoordeling baseert op landeninformatie die de gewijzigde situatie in Afghanistan beschrijft en dat zij daaruit concludeert dat er, in tegenstelling tot de maanden voor de machtsovername, een sterke daling zou zijn van het willekeurig geweld en dat de incidenten die zich wel voordoen hoofdzakelijk doelgericht zijn van aard. Hij vervolgt zijn betoog door te stellen dat de verwerende partij kortom van mening is dat de situatie verbeterd zou zijn na de machtsovername, zonder evenwel haar referentiepunt in het verleden te vergelijken met de huidige situatie. Een vermindering van geweld maakt, aldus verzoeker, niet dat er geen sprake meer is van geweld in de zin van 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast leest verzoeker in het COI-rapport van januari 2022 (lees: EASO, *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022) dat er van augustus 2021 tot december 2022 nog vele willekeurige burgerslachtoffers zijn gevallen bij verschillende incidenten. Ook merkt hij op dat in dit rapport melding wordt gemaakt van wantrouwen vanwege de taliban jegens vluchtelingen die in de Europese Unie hebben verbleven. Verzoeker refereert in dit verband naar verschillende pagina's in de EASO *Afghanistan Country Focus* van januari 2022. Hij is van mening dat de verwerende partij geen rekening houdt met het feit dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen door willekeurig geweld en dat het geweld, in tegenstelling tot wat er staat geschreven in de bestreden beslissing, ook niet doelgericht is (lees: enkel gericht tegen leden van de taliban of ISKP). Verzoeker concludeert dat er in Afghanistan, ondanks een verbetering, kortom nog steeds sprake is van willekeurig geweld.

Ten slotte werpt verzoeker op dat hij zijn paspoort met visum heeft overgemaakt aan de verwerende partij, maar dat er hem vervolgens geen enkele vraag gesteld werd of een andere mogelijkheid geboden werd om dat document en het aldaar opgenomen visum toe te lichten. Ook over de herkomst van de overige documenten, zoals zijn taskara en de verklaring van de dorpsouderen, werden volgens verzoeker geen vragen gesteld. Voorts oppert verzoeker dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet tot de conclusie komt dat het paspoort op bepaalde gronden niet authentiek zou zijn, maar dat zij daarentegen verschillende hypothesen ontwikkelt zonder verzoeker hierover te horen. Hij vervolgt zijn betoog door te stellen dat indien de verwerende partij de authenticiteit aanneemt van het stuk, het niettemin evident lijkt dat hij de mogelijkheid krijgt om het paspoort en haar gegeven toe te lichten. Verzoeker voegt in dit verband nog toe dat de commissaris-generaal, in het licht van de zorgvuldigheidsplicht, verzoeker diende te horen om vervolgens concreet de inhoud van het stuk te kunnen beoordelen.

2.1.2. Verzoeker vraagt de Raad om hem de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, dan wel in ondergeschikte orde de zaak terug te verwijzen naar de commissaris-generaal.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. Op 10 februari 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de *weblinks* van vermeldt:

- EUAA, *"Afghanistan Security Situation"*, augustus 2022;
- COI Focus, *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"*, 23 september 2022;
- COI Focus, *"Afghanistan, Veiligheidssituatie"*, 5 mei 2022;
- EASO, *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022;
- EUAA, *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"*, augustus 2022;
- EASO *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"*, augustus 2020;
- EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022;
- EUAA *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments"*, 4 november 2022;
- EUAA, *"Country Guidance: Afghanistan"*, januari 2023.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus “Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022.

2.2.3. Op 15 februari 2023 legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer met daarbij gevoegd de erkenningsbeslissing van zijn echtgenote en het huwelijkscontract van zijn Islamitisch huwelijk.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de Richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 8 maart 2022, getiteld “*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*”, waarbij zijn huidig, derde, verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker, naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming, geen nieuwe feiten of elementen aangebracht en beschikt het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet, in aanmerking komt.

2.3.5. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijk inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming - oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming -, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.6. In het kader van het huidig (derde) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijft vasthangen aan zijn eerdere verklaringen dat hij Afghanistan verliet omwille van een paternale oom die lid is van Daesh. Hij verklaart dat deze oom voordien in de bergen woonde, maar dat hij recent naar verzoekers dorp is gekomen, waardoor het risico nu nog groter is moest hij terugkeren (administratief dossier, verklaring volgend verzoek, punten 15 en 19).

Ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker in de loop van de administratieve procedure nieuwe stukken neer. Het gaat om zijn originele taskara, een foto en scan van zijn Afghaans paspoort en een originele verklaring van de dorpsouderen (administratief dossier, map documenten).

De kernvraag is of deze elementen niet alleen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen, maar ook als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

2.3.7. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde herkomst uit Qala Shahi. Het commissariaat-generaal kwam daarbij tot de conclusie dat verzoeker zich onterecht als minderjarige voordeed, dat de documenten die hij beloofde nooit werden overgemaakt, dat zijn geografische kennis van de regio onbestaande bleek, dat hij bovendien niet vertrouwd is met zaken die een inwoner van het district zou moeten kennen (onder meer de Afghaanse kalender alsook de daar gesproken taal), dat hij geenszins kennis had van het alledaagse leven in het dorp, en dat hij voorts ook allesbehalve overtuigende verklaringen aflegde over de zogezegde aanwezigheid van Daesh, de groepering waarmee hij problemen zou hebben gekend. Daar verzoeker niet de waarheid vertelde over zijn werkelijke verblijfplaats(en) vóór zijn komst naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en de omstandigheden waarin hij daadwerkelijk vóór zijn aankomst naar België leefde, alsook de werkelijke redenen die hem ertoe hebben aangezet deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van zijn verzoek vormde, te verzwijgen, maakte verzoeker door zijn eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Daar verzoeker geen beroep aantekende tegen deze beslissing binnen de daartoe wettelijk voorziene termijn, is deze beslissing en beoordeling definitief.

Tijdens het tweede verzoek om internationale bescherming hield verzoeker niet langer vast aan zijn beweerde minderjarigheid en voerde hij aan geboren en getogen te zijn in Peshawar, Pakistan waar hij zijn hele leven lang zou hebben gewoond. Pas tien dagen voor aanvang van zijn reis naar Europa zou hij naar Qala Shahi zijn teruggekeerd, alwaar hij al snel zou hebben ondervonden dat hij er niet kon aarden. De commissaris-generaal oordeelde dat het gewijzigde relaas evenmin allesbehalve kon overtuigen. Zo werd er onder meer nogmaals op gewezen dat verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud geenszins aannemelijk maakte een band te hebben met de regio Dara-e-Nur, daar hij niet eens het Pashai, de taal die door de inwoners van het district gebruikt wordt, beheerst. Verder legde hij geen enkel bewijs neer voor zijn terugkeer van Pakistan naar Afghanistan, en had hij onder andere ook geen weet van de aanwezigheid van zeer veel IDP's en terugkeerders (uit Pakistan) in Qala Shahi. Meer nog, de PoR (*Proof of Registration*) kaarten of vluchtelingenkaarten die hij voorlegde bleken informatie te bevatten die volledig in strijd was met hetgeen hij zelf eerder verklaarde aangaande zijn familie. Zo werd als regio van herkomst Kama vermeld, wat echter een ander district van de provincie Nangarhar is, dat niet eens aan Dara-e-Nur (het district waarvan hij nog steeds beweert afkomstig te zijn) grenst. Ook klopte zijn geboortedatum op deze kaart niet met de door hem verklaarde leeftijd, waren de leeftijden van zijn broers eveneens opvallend afwijkend van hetgeen hij verklaarde, en legde hij een kaart voor van een zeer jong meisje, hoewel hij eerst stelde enkel oudere zussen te hebben. Aan verzoekers beweerde langdurige verblijf in Pakistan werd dan ook geen enkel geloof gehecht. Het door verzoeker tegen deze beslissing ingediende beroep wordt de Raad verworpen bij arrest nr. 258 749 van 27 juli 2021. Verzoeker tekende geen cassatieberoep aan, zodat de beoordeling van zijn tweede verzoek om internationale bescherming dan ook als vaststaand beschouwd dient te worden.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de determinerende motieven van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De Raad merkt voorts op, in navolging van de commissaris-generaal, dat het weinig ernstig te noemen is, gelet op hetgeen voorafgaat, dat verzoeker in zijn huidig, derde, verzoek blijft volhouden geboren te zijn in Peshawar en daar ook gewoond te hebben tot tien dagen voor de aanvang van zijn reis naar België (administratief dossier, verklaring volgend verzoek, punt 10) en dat hij opnieuw teruggrijpt naar zijn eerste vluchtrelaas en vrees. In dit verband wordt in de bestreden beslissing terdege als volgt overwogen:

“Gevraagd in welke provincie Peshawar ligt, kon u bovendien opvallend genoeg niet eens een correct antwoord geven. Zo stelde u namelijk dat Peshawar zelf een provincie is (zie verklaring volgend verzoek

vraag 10), hetgeen helemaal niet klopt, en lijkt u met andere woorden nog nooit van Khyber Pakhtunkhwa, de werkelijke provincie waartoe Peshawar behoort en die een grens met Afghanistan deelt, gehoord te hebben. Dat u twintig jaar lang in Peshawar zou gewoond hebben maakt u op deze manier wederom allesbehalve geloofwaardig. Daarnaast blijkt uw familie plots in Afghanistan te wonen (zie verklaring derde verzoek vraag 13 en 21) hoewel u bij het vorige verzoek nog stelde dat zij in Pakistan verbleven (zie verklaring tweede verzoek vraag 13 en 21), en wijzigt u daarenboven zomaar even opnieuw uw asielaanvraag. Zo stelde u bij uw tweede verzoek immers dat u Afghanistan verliet omdat men dacht dat u een Pakistan was vanwege uw accent (zie verklaring tweede verzoek vraag 16), en dat u daar niet kon leven omdat u uw hele leven elders had gewoond (zie verklaring tweede verzoek vraag 19). Over uw asielmotieven zoals uiteengezet bij uw eerste verzoek, toen u nog verklaarde heel uw leven in Afghanistan gewoond te hebben, met name uw vrees voor uw oom die voor Daesh of IS (Islamitische Staat) werkt, repte u met geen woord meer. Heden verwijst u echter opnieuw naar uw vrees om vermoord te zullen worden door uw oom die lid is van Daesh (zie verklaring derde verzoek vraag 16 en 19), wat op zijn zachtst uitgedrukt weinig consistent is. Zoals eerder reeds werd aangehaald (zie supra) legde u in het kader van uw eerste verzoek ook allesbehalve overtuigende verklaringen af over de aanwezigheid van Daesh in de door u voorgehouden regio voor herkomst, waardoor het evenmin aannemelijk is dat u met uw oom, die tot deze groepering zou behoren, problemen zou hebben gekend. Daarbij verklaarde u tijdens uw eerste verzoek nog dat uw problemen met uw oom, en dus met Daesh, zo'n twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan begonnen (zie notities persoonlijk onderhoud dd.28.09.2020 p.7), wat absoluut niet rijmt met uw huidige verklaring slechts tien dagen in Qala Shahi gewoond te hebben (zie verklaring derde verzoek vraag 10)."

Deze vaststellingen in verband met het vasthouden aan de tijdens het tweede verzoek ongeloofwaardig geachte langdurige afkomst uit Pakistan en het teruggrijpen naar het ongeloofwaardig vluchtrelaas zoals ten berde gebracht tijdens het eerste verzoek, zijn terecht en pertinent, vinden steun in het administratief dossier en blijven, bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd gelden.

2.3.8. In het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker, zo weze herhaald, tijdens de administratieve procedure verscheidene nieuwe documenten neer, die door de commissaris-generaal werden beoordeeld en terdege zijn meegenomen in de bestreden beslissing:

"Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt, meer bepaald uw originele taskara of Afghaanse identiteitsbewijs, een foto en scan van uw Afghaanse paspoort en een originele verklaring van de dorpsouderen en districtsgouverneur betreffende uw herkomst uit en verblijf in Qala Shahi, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Het gegeven dat u over een (originele) taskara beschikt waarop staat dat u afkomstig bent uit Qala Shahi (district Dara-e-Nur, provincie Nangarhar) kan dan ook niet bewijzen dat u (of uw ouders) effectief van die regio afkomstig bent (zijn), laat staan dat u daar tien dagen voor de aanvang van uw reis naar Europa zou hebben verbleven. Hetzelfde geldt voor de verklaring van de dorpsouderen van deze regio, daar een dergelijk document door eender wie, eender waar, eender wanneer en om eender welke redenen kan opgemaakt zijn, al dan niet op basis van juiste of frauduleuze informatie. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat zowel uw taskara of Afghaanse identiteitsbewijs als uw Afghaanse paspoort, beiden uitgegeven werden in 2018, meer bepaald respectievelijk op 8 februari en 17 maart (zie documenten in inventaris), wat haaks staat op uw verklaringen slechts tien dagen in Afghanistan te hebben verbleven vooraleer u doorreisde naar Europa, én in die periode ook nog problemen met Daesh te hebben gekend. Voorts vermeldt uw paspoort louter "Nangarhar" als geboorteplaats, wat echter een volledige provincie is, specificeert dit document niet de plaats en/of het district waar u geboren werd binnen deze provincie, en komt dit niet overeen met uw verklaring geboren te zijn in Peshawar (Pakistan). De stempels in uw paspoort die aantonen dat u op 6 april 2018 via de Torkham grensovergang van Afghanistan naar Pakistan bent gegaan kunnen enkel aantonen dat u destijds mogelijks inderdaad die oversteek heeft gemaakt, maar bewijzen verder op geen enkele manier uw beweerde langdurige verblijf in Pakistan, noch uw oorspronkelijke afkomst uit Qala Shahi (Dara-e-Nur). Ook tonen zij niet aan dat u naar deze regio zou zijn teruggekeerd, noch voor hoe lang u daar dan zou geweest zijn en evenmin dat u daar problemen zou ondervonden hebben met Daesh. Het visum, waarvan slechts een gedeelte zichtbaar is op de scan, lijkt een tijdelijke en meervoudige toegang voor Pakistan te verschaffen gedurende 30 dagen in de periode maart tot september 2018, wat op zich evenmin een ander licht werpt op de eerder vastgestelde bedrieglijkheid van uw verklaringen. Dit visum toont immers ook niet aan dat u geboren bent in Peshawar en daar tot tien dagen voor de aanvang

van uw reis naar Europa zou hebben gewoond, noch dat u zou zijn teruggekeerd naar Qala Shahi in Dara-e-Nur (provincie Nangarhar) en wegens problemen met Daesh die regio zou hebben moeten ontvluchten.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier.

Waar verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat de verwerende partij de authenticiteit van het door hem, in het kader van zijn huidig verzoek, neergelegde Afghaanse paspoort niet betwist en dat het dan ook evident is dat verzoeker de mogelijkheid zou worden geboden om hierover toelichtingen te geven, maar dat hem hierover geen enkele vraag werd gesteld, merkt de Raad op dat de verwerende partij de authenticiteit van het paspoort terecht geenszins aanneemt. Bij de bespreking van de neergelegde documenten verwijst de commissaris-generaal immers naar algemene landeninformatie (administratief dossier, map landeninformatie, stuk 1), waaruit blijkt dat er in Afghanistan sprake is van wijdverspreide corruptie, waardoor de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief is en dat deze op zich niet van die aard zijn om afbreuk te doen aan ongeloofwaardige verklaringen. Deze pertinente opmerking van de commissaris-generaal heeft betrekking op alle door verzoeker neergelegde documenten. Ook wordt er terecht gewezen op het feit dat verzoekers Afghaans paspoort werd uitgegeven in 2018, wat haaks staat op zijn verklaringen slechts tien dagen in Afghanistan te hebben verbleven vooraleer hij doorreisde naar Europa, én in die periode ook nog problemen met Daesh te hebben gekend, dat dit paspoort louter "*Nangarhar*" als geboorteplaats vermeldt, de plaats en/of het district waar hij geboren werd binnen deze provincie niet specificiert en dat dit niet overeenkomt met zijn thans volgehouden verklaring geboren te zijn in Peshawar (Pakistan). Verder bewijzen de stempels op het paspoort op geen enkele manier het beweerd langdurige verblijf in Pakistan, noch de oorspronkelijke afkomst uit Qala Shahi (Dara-e-Nur) en tonen zij niet aan dat verzoeker naar deze regio zou zijn teruggekeerd, noch voor hoe lang hij daar dan zou geweest zijn en evenmin dat hij daar problemen zou ondervonden hebben met Daesh. Ook het visum vermag geen ander licht te werpen op de eerder vastgestelde bedrieglijkheid van verzoekers verklaringen. Het door verzoeker voorgelegde paspoort met visum werd zowel vormelijk als inhoudelijk beoordeeld en verzoeker onderneemt geen enkele poging om deze beoordeling om te buigen. In verband met verzoekers bewering dat hem geen enkele vraag gesteld werd of een andere mogelijkheid geboden werd om toelichting te geven over dit paspoort, noch over de overige documenten die hij in het kader van zijn derde verzoek neerlegde, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn interview op 5 januari 2022 bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk bevraagd werd over elk van de documenten die hij toen ook neerlegde (administratief dossier, verklaring volgend verzoek, punt 18). Bovendien geeft verzoeker in het verzoekschrift niet aan welke vragen hem hierover bijkomend konden, dan wel dienden te worden gesteld en hoe het antwoord op dergelijke vragen zijn huidig verzoek om internationale bescherming in positieve zin zou kunnen beïnvloeden. Ook laat verzoeker in het verzoekschrift na om zelf elementen met betrekking tot deze documenten op te werpen die de pertinente en draagkrachtige overwegingen van de commissaris-generaal hieromtrent in een ander daglicht kunnen plaatsen.

2.3.9. In de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota wijst verzoeker op het feit dat hij in België is getrouwd met een in België als vluchteling erkende Afghaanse vrouw en voegt hij de erkenningsbeslissing van zijn echtgenote en het huwelijkscontract van zijn Islamitisch huwelijk toe. De Raad merkt op dat in de aanvullende nota, noch door verzoeker zelf ter terechtzitting verdere toelichting wordt verschaft over deze relatie, behalve dan, zo verzoeker stelt, dat deze reeds een viertal maanden duurt.

Nog los van deze vaststelling oordeelt de Raad dat het feit dat verzoekers Afghaanse echtgenote, die hij in België heeft leren kennen, in België als vluchteling erkend werd, geenszins betekent dat verzoeker internationale bescherming dient te worden toegekend. Ieder verzoek om internationale bescherming moet immers afzonderlijk en op individuele wijze worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst en met de individuele elementen die worden aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Door louter te stellen dat zijn echtgenote als vluchteling erkend werd op basis van een asielaanvraag, gelet op het feit dat zij elkaar pas een viertal maanden geleden in België hebben leren kennen, naar alle redelijkheid en waarschijnlijkheid verschilt van dat van verzoeker, toont hij *in casu* evenwel niet aan dat hijzelf in aanmerking komt om te worden erkend als vluchteling.

De erkenningsbeslissing van verzoekers echtgenote vormt aldus geenszins een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker terecht wijst op de machtswissel in Afghanistan. De Raad herinnert er in deze aan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een

toekomstgerichte beoordeling vereist van het risico op vervolging of ernstige schade in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. Verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan, waarbij de taliban heden functioneren als een *de-factoregering*, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen, zodat de commissaris-generaal een beoordeling kan maken van de vraag of er elementen worden aangebracht die de kans aanzienlijk vergroten om internationale bescherming te bekomen.

De Raad dient in deze op te merken dat verzoekers interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dateert van 5 januari 2022 en aldus plaatsvond na de machtsovername door de taliban. Verzoeker had dan ook de mogelijkheid om toen nieuwe elementen, gelinkt aan de machtsovername door de taliban, kenbaar te maken. Volgens de commissaris-generaal heeft verzoeker deze mogelijkheid tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken onbenut gelaten. In de bestreden beslissing kan in dit verband als volgt worden gelezen: *“Tot slot heeft uzelf evenmin elementen of stukken aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban in uw geval een nieuw element zou zijn dat de kans aanzienlijk vergroot dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming, noch zijn er in het dossier dergelijke elementen aanwezig.”*

De Raad wijst erop dat artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet voorziet dat de verzoeker om internationale bescherming alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk dient aan te brengen. Bovendien kan verzoeker er niet aan voorbijgaan dat zijn huidig verzoek reeds zijn derde verzoek om internationale bescherming betreft, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker reeds enigszins vertrouwd is met de procedure om internationale bescherming en kennis heeft van het gegeven dat hij alle nodige stukken, die relevant zijn voor zijn verzoek om internationale bescherming, dient aan te brengen.

Verzoeker heeft daarenboven, gezien de devolutieve werking van het huidig beroep, middels zijn verzoekschrift (en bijkomend in een aanvullende nota en zelfs ter terechtzitting) ook de mogelijkheid om toelichting te verschaffen bij zijn situatie of elementen kenbaar te maken, in het licht van de machtsovername door de taliban.

2.3.11. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar algemene landeninformatie waaruit volgens hem blijkt dat er sprake is van wantrouwen vanwege de taliban jegens vluchtelingen die in Europa hebben verbleven.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft *de-factoregering* opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *“Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”*, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 45-48). Een internationale

analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*”- d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker alludeert in het verzoekschrift impliciet dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch hij laat na deze bewering enigszins uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen. Hij maakt nergens aannemelijk dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij om deze reden problemen zal kennen onder het taliban-regime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen en in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond.

Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij nog een familiaal netwerk heeft in Afghanistan en nog contact houdt met zijn familie (administratief dossier, verklaring volgend verzoek, punt 21 en bevestigd ter

terechtzitting dat hij in contact staat met neef). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou.

Waar verzoeker in de aanvullende nota van 15 februari 2023 wijst op het feit dat hij in België is getrouwd met een in België als vluchteling erkende Afghaanse vrouw, herhaalt de Raad vooreerst dat verzoeker nauwelijks toelichting kan verschaffen over de aard en duur van zijn relatie/huwelijk, behalve dan dat ze sinds vier maanden rechtstreeks met elkaar in contact staan, dat beide families akkoord gaan met het huwelijk en dat een afspraak bij de gemeente gemaakt zou zijn om het Islamitisch huwelijk te laten erkennen. Bovendien merkt de Raad op dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker in België (Islamitisch) is getrouwd met een in België als vluchteling erkende Afghaanse vrouw, als dusdanig niet kan worden afgeleid dat verzoeker een gedrag vertoont dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat voor hem bijzonder belangrijk is om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Verzoeker toont niet aan dat hij door zijn relatie blootgesteld wordt aan westerse waarden en normen en een andere kijk heeft op relaties buiten het huwelijk en traditionele genderrollen.

2.3.12. In verband met de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan als nieuw element na de machtsovername door de Taliban dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad op het volgende.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b), van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdентificeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdентificeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.13. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLEED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Hoewel de verwerende partij terecht vragen stelt bij verzoekers beweerde recente herkomst uit de provincie Nangarhar, stelt de Raad vast dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen hogere mate aan individuele elementen in die zin, noch maakt verzoeker hiervan melding in zijn verzoekschrift of zijn aanvullende nota.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan de machtsovername door de taliban in hoofde van verzoeker niet worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming omwille van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

2.3.15. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3.16. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Hoger werd reeds vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen en dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen luidens artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.17. Uit het voorgaande blijkt evenzeer dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.18. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS